

РЕШЕНИЕ

№ 552

гр. София, 28.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 16.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **11539** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 22 от Закона за частната охранителна дейност (ЗЧОД).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район С., [улица], представлявано от П. П. Ч., ЕГН [ЕГН] срещу заповед рег.№ 3-6205 от 31.10.2012г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция”. С оспорената заповед е отнет лиценз № 771/20.02.2006г., издаден на жалбоподателя за извършване на частна охранителна дейност по чл.5, ал. 1, т. 4 от ЗЧОД – охрана на ценни пратки и товари.

Жалбоподателят оспорва заповедта за отнемане на лиценза с искане за нейната отмяна като незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Основните доводи са, че не са налице предпоставките на правната норма на чл.21, ал. 1, б. „в” от ЗЧОД, посочена като правно основание за отнемане на издадения лиценз. В констативната част на заповедта не е посочен констативен протокол, който да установява извършване на частна охранителна дейност без лиценз. Правят се възражения, че заповедта е издадена и в противоречие с целта на закона. Изложените съображения се поддържат от процесуалния представител на жалбоподателя адв. Драгия Д. в хода на съдебното производство, аргументирани са и в писмени бележки по съществува на правния спор. С писмените бележки се претендират разноски за съдебното производство.

Ответникът по жалбата – директорът на Главна дирекция „Национална полиция”, чрез

упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Н. поддържа становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с приложимия материален закон. Доказано е основание за отнемане на лиценз – извършване на лицензионна дейност, без издаден за това лиценз, а именно самоохрана на офиса на жалбоподателя в [населено място]. Възраженията са подробно аргументирани в писмени бележки.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед рег.№ 3-6205 от 31.10.2012г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция” е отнет лиценз №771/20.02.2006г. издаден на [фирма] за извършване на частна охранителна дейност по чл.5, ал.1, т. 4 от ЗЧОД: охрана на ценни пратки и товари. Лицензът е отнет на основание чл. 21, ал.1, т.1, б. „в” от ЗЧОД, поради извършване на вид охранителна дейност (самоохрана на имуществото), за която няма лиценз.

По делото не се спори, че [фирма] притежава два лиценза за извършване на видове охранителна дейност : лиценз №771/20.02.2006г. за охрана на ценни пратки и товари и лиценз №74/30.04.2004г. за лична охрана на физически лица, охрана на имуществото на физически и юридически лица и охрана на мероприятия.

По делото е представено копие на отнетия лиценз №771/20.02.2006г., от което е видно, че лицензът е издаден за извършване на лицензионната дейност на територията на цялата страна.

При проверка на [фирма], извършена в офисите на дружеството и клоновете в страната от служители на Главна дирекция „Национална полиция”, надлежно оправомощени със заповед № 3-4537/29.08.2012г. на заместващия директора на ГД „НП” е установено, че дружеството, чрез клона си в [населено място] е осъществявало дейност по самоохрана на имуществото си, без да има лиценз за това.

Представен е списък на охранявани към момента на проверката обекти на С., изготвен от [фирма], клон В., в който списък под № 60 е посочен обект – офис на [фирма] на [улица], с възложител [фирма], договор №251/13.08.2012г., фактически поет за охрана на 31.08.2012г. Представен е договора, от него е видно, че [фирма], клон В. е възложил на себе си да включи офиса на посочения адрес за централизиран дистанционен контрол на монтираната в обекта сигнално известителна техника и да осъществява мониторинг (наблюдение) и реагиране със свои сили и средства при подаден алармен сигнал от обекта с клиентски номер 1056.

В списъка на охранявани обекти на С., на които в едногодишен предходен период е прекратена охраната, изготвен от [фирма], клон В. също е посочен обект – офис, с адрес [населено място], [улица], с възложител [фирма], договор № 119/17.12.2008г., фактически поет за охрана на 17.12.2008г., дата на прекратяване на охраната – 21.12.2011г., със споразумение. Договорът е представен, от него е видно, че клонът на жалбоподателя във В. е възложил на себе си да включи офиса на посочения адрес за централизиран дистанционен контрол на монтираната в обекта сигнално известителна техника и да осъществява мониторинг (наблюдение) и реагиране със свои сили и средства при подаден алармен сигнал от обекта с клиентски номер 1070.

Представена е справка рег. № У-67513 от 31.10.2012г. по описа на ГД „НП”, която съдържа резултатите от извършената проверка. Справката е цитирана в оспорената

заповед и е част от нейните мотиви. Видно от справката, при проверка на място в офиса на клона на [фирма], [населено място] на адрес [улица], проверяващите са установили извършване на самоохрана на офиса на дружеството. Проверяващите са наблюдавали мониторите за монтирано видеонаблюдение на помещенията, ползвани от клона за офис. Това видеонаблюдение е осъществявано от служител на дружеството, който е изпълнявал своите служебни задължения на оператор по С. в изградената и функционираща в офиса дежурна част за приемане на алармени сигнали от обектите, охранявани чрез С.. Проверяващите са отразили в справката, че такъв вид наблюдение се осъществява непрекъснато – 24 часа в денонощието и в случай на нерегламентирано проникване или нападение на обекта, операторът по С. уведомява автопатрулните сили, които реагират в защита на имуществото в офиса. Отражено е че и операторите по С. и екипите на автопатрулите са служители на [фирма], клон В. и изпълняват дейността си със задължението да бъде опазено имуществото на [фирма], клон В..

При така отразеното в справката с резултатите от проверката и от събраните доказателства, съдът приема, че от фактическа страна не е установено, че в [фирма] съществува самостоятелно обособено структурно звено за охрана на клона във В., което да се състои от служители на дружеството и което да не се използва под каквато и да е форма за охрана на лица, обекти и имущества, различни от офиса на клона на [фирма] в [населено място]. Служителите на административния орган са констатирани, че е създадена дежурна част с оператори по С., която приема алармени сигнали от всички обекти, охранявани чрез С.. Тоест служителите, които охраняват чрез С. офиса не са натоварени само с тази дейност, а извършват цялостната дейност по охрана на всички обекти. Същото се отнася и за автопатрулите, които при подаден сигнал следва да реагират. Нито операторите по С., нито автопатрулите извършват дейност само по охрана на офиса си, напротив, те охраняват всички обекти, за които охраната е възложена на [фирма], клон В.. Служителите по охраната на собствения офис са същите служителите, които едновременно с охраната на офиса извършват охраната на лица, обекти и имущества на клиенти на охранителната фирма. Няма структурно обособяване на звено за самоохрана, което се потвърждава от съдържанието на справката на служителите на ГД „НП“, цитирана в оспорената заповед, предмет на съдебното производство.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл.146 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – директора на Главна дирекция "Национална полиция", който съгласно чл. 14 от ЗЧОД е оправомощеният от закона орган да издава, респективно отказва издаването на лицензи за извършване на частна охранителна дейност.

При издаването му е спазена предписаната от закона писмена форма, като в административното производство не са допуснати съществени процесуални

нарушения, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Заповедта е незаконосъобразна, защото е издадена в противоречие с посочените предпоставки на чл. 21, ал. 1, т. 1, б. „в”, предл.1 от ЗЧОД. Жалбоподателят не е извършвал лицензионната дейност „самоохрана на имущество” по чл. 5, ал. 1, т. 5 във връзка с ал. 2 и чл. 11, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧОД, за да е налице основание за отнемането на издадения му лиценз за частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1, т. 4 от ЗЧОД.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЧОД, частна охранителна дейност се извършва само след получаване на лиценз или регистрация по реда на закона. Разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от ЗЧОД определя видовете частна охранителна дейност, които подлежат на лицензиране. Лицензът може да бъде за територията на цялата страна или за територията на отделни области. Предвидена е възможност за отнемане на издаден лиценз, в случаите, когато притежателят му осъществява вид охранителна дейност, за която няма лиценз, или я осъществява извън територията, за която има лиценз. Това е основанието на чл. 21, ал. 1, т. 1, б. „в”, предл. 1 от ЗЧОД, посочено като правно основание за издаване на оспорената заповед.

Няма спор, че жалбоподателят е бил лицензиран за извършване на всички видове частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3, и т. 4 от ЗЧОД – лична охрана на физически лица; охрана на имуществото на физически или юридически лица; охрана на мероприятия и охрана на ценни пратки и товари на територията на цялата страна. Жалбоподателят не е лицензиран единствено за самоохрана на собственото си имущество, частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1 т. 5 от ЗЧОД. Съгласно чл.5, ал. 2 от ЗЧОД, всички видове частна охранителна дейност могат да се осъществяват и чрез технически системи за сигурност и помощни средства. В случая ползването на С. е извършване на охрана по смисъла на чл. 5, ал. 2 от ЗЧОД.

Настоящата съдебна инстанция не приема, че е доказано извършване на дейността „самоохрана на имущество на търговци или юридически лица”, вид частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1, т.5 от ЗЧОД, за която се изисква издаване на лиценз. Законовата дефиниция на дейността е в чл. 11, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧОД. За да се приеме, че се извършва този вид дейност е необходимо да се докаже, че тя се осъществява от служители на търговеца или юридическото лице, обособени в самостоятелно структурно звено за охрана. Такива данни и доказателства по делото не са представени, а доказателствената тежест за тези факти и обстоятелства е на административния орган по силата на чл. 170, ал. 1 от АПК. Указания в тази насока са дадени с разпореждането за насрочване на делото и в съдебно заседание на 16.01.2013г.

Напротив, от справка рег.№У-67513 от 31.10.2012г. по описа на ГД „НП” се установява, че служителите в клона на [фирма] [населено място] са структурирани по изпълнявани функции, а не по обекти, които охраняват. Обособена е дежурна част с оператори по С., които охраняват всички обекти, има атопатрули, които също охраняват всички обекти. Самостоятелно звено за самоохрана не е обособено. Не е изпълнено и изискването на чл. 11, ал. 2 от ЗЧОД, за да се приеме, че се осъществява самоохрана по смисъла на чл. 5, ал.1, т. 5 от ЗЧОД. Това е изискването звената за самоохрана да не бъдат използвани под каквато и да е форма за охрана на лица, обекти и имущества, освен собственото имущество. В случая напротив, служителите от клона са с функции основно да охраняват други лица, обекти и имущества. Едновременно с тези функции служителите охраняват и офиса на клона на дружеството в [населено място].

По изложените съображения, съдът счита, че не е доказано извършване на лицензионна дейност „самоохрана на имущество на търговци или юридически лица”. Не е налице предпоставката на чл.21, ал. 1, т. 1 , б. „в”, предл. 1 от ЗЧОД за отнемане на издадения лиценз на [фирма] с №771/20.02.2006г. с предмет „охрана на ценни пратки и товари”.

Оспорената заповед рег.№ 3-6205 от 31.10.2012г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция” е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Разносните за съдебното производство не се дължат, защото не са поискани своевременно, до края на съдебното производство, а с писмените бележки, представени след последното заседание по делото.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. второ от АПК, Административен съд София – град, 43-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед рег.№ 3-6205 от 31.10.2012г. на директора на ГД „НП” за отнемане на лиценз №771/20.02.2006г., издаден на [фирма] за охрана на ценни пратки и товари.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните по делото.

СЪДИЯ: